

Farul Creștin

cm. On. Palatul Cultural

„Voi sunteți lumina lumii”. Mater LOCO

Anul VII. No. 49

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, Nr. 18.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
9 Decembrie 1939

Rugăciunea

de Roy F. Starmer

„In zilele acelea Isus s'a dus în munte să Se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu”. Luca 7:12.

„A doua zi dimineată, pe când era încă întunec de tot, Isus s'a sculat, a ieșit, și s'a dus într'un loc pustiu. Și Se ruga acolo”. Marcu 1:35.

Isus a trăit o viață de rugăciune. La toate ocaziunile Il găsim rugându-Se. La nunta din Galilea; la alegerea ucenicilor Lui; în ispită; la vindecarea bolnavilor; la învierea morților; pe cruce. Pentru Isus rugăciunea era o necesitate vitală. Ucenicii au observat obiceiurile Sale de rugăciune și L-au rugat: „Doamne învață-ne să ne rugăm”. Noi putem din nou să învățăm acest lucru, prin a-L observa și a-I urma Lui, ca Modelul nostru de rugăciune.

I. Natura rugăciunii.

În primul rând să căutăm să definim elementele adevărate ale rugăciunii.

a) **Rugăciunea este tovărășie.** În primul rând rugăciunea este tovarășie. După cum ne arată cuvântul acesta, rugăciunea este o comunicare reciprocă între ființe inteligente. Noi găsim această fire de tovarășie în Apoc. 3:20. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa VOIU INTRA LA EL, VOIU CINA CU EL ȘI EL CU MINE”. În rugăciunea adevărată Dumnezeu se împărtășește cu noi și noi cu El. Rugăciunea înseamnă a-L lăsa pe Isus în inimile noastre și în voile noastre. În rugăciunea adevărată, Dumnezeu nu numai aude vocea noastră, dar și noi auzim glasul Lui. Rugăciunea este convorbirea între Dumnezeu și om. Rugăciunea, prin urmare, nu este ceva în care noi tot vorbim

ca să schimbăm voia Lui Dumnezeu. Dimpotrivă, înseamnă a auzi glasul Lui și a-i da voie Lui să schimbe voințele noastre ca să se conformeze voinței Lui.

b) **Rugăciunea este o atitudine.** Rugăciunea este o atitudine, o purtare pe care o iau inimile față de Dumnezeu. Această atitudine trebuie să fie compusă cel puțin din trei lucruri:

1) În primul rând să simți lipsa de ajutor. Un simț de nevoie. Înainte ca să putem într-adevăr să ne rugăm, noi trebuie să ajungem la locul în care ne dăm seama că puterea noastră proprie nu poate să facă nimic. Noi trebuie să ajungem la capătul isvoarelor personale și să stăm fără ajutor înaintea lui Dumnezeu. Cât timp noi simțim că nu avem nevoie de Dumnezeu, nu ne rugăm.

2) În al doilea rând vine credința. Fără credință desigur nu poate să fie rugăciune. Ne amintim de răspunsul lui Isus față de sutașul, care a venit cu dorința ca servitorul lui să fie vindecat. „Facă-ți-se după credința ta”. Noi putem măsura răspunsul rugăciunilor noastre după măsura credinței pe care o avem. „De aceea vă spun, orice veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit”. Marcu 11:24.

3) A treia atitudine în rugăciunea adevărată este umilința. Sufletul care se roagă trebuie să lase toată mândria afară. Rugăciunea este pentru cei umili. Să ne amintim de Naaman sirianul, care s'a dus în Israel ca să fie vindecat de lepra lui. El s'a dus cu cai și cară și cu mulți servitori, și a stat înaintea casei lui Elisei, care, în loc să iasă și să-l primească pe Naaman, ca pe un om cu mare vază, și să se închine înaintea lui, a trimis un servitor și l-a

spus să se ducă și să se scalde în Iordan de șapte ori. Naaman s'a mâniat și a plecat. El ar fi așteptat ca Elisei să iasă afară și să stea înaintea lui, și să strige tare în numele lui Iehova, și să-și întindă mâinile deasupra locului atins de lepră, ca și un vrăjitor. Și astfel să fie vindecat. Dar i s'a spus, să meargă să se scalde într'un râu murdar. Mândria lui nu l-a lăsat să se umilească în așa chip. Totuși la cererea servitorilor săi, în sfârșit el s'a umilit și a făcut după cum i s'a poruncit. Și el a fost vindecat de lepra lui. Noi trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu cu umilință atunci când ne rugăm.

II. Condițiunile rugăciunii.

Sunt anumite condițiuni care trebuie să fie îndeplinite înainte ca Dumnezeu să răspundă la rugăciunile noastre.

a) **Rugăciunea trebuie să slăvească pe Dumnezeu.** Să ne amintim de întâmplarea lui Lazăr. Surorile lui au trimis vorbă lui Isus să vină repede. El n'a venit, ci a așteptat până când Lazăr a murit. Când El a sosit, surorile n'au putut înțelege de ce El n'a răspuns la chemarea lor imediat. Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit fratele meu”. Isus n'a răspuns imediat, fiindcă a vrut ca Dumnezeu să fie slăvit. Dorința Lui a fost ca să slăvească pe Dumnezeu și astfel El a dat surorilor mai mult decât ele au cerut. El a întârziat ca nu numai să învieze pe Lazăr dela patul de boală, ci din mormânt. Astfel l-a slăvit pe Dumnezeu. Prima condițiune, pentru rugăciunea noastră să fie răspunsă, este, **ca răspunsul să aducă slavă lui Dumnezeu.**

(Continuare în pag. 5-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor

I. CÔCUT

Anul VII. No. 49 Sămbătă 9 Decembrie 1939

Apare în fiecare Sămbătă

Abonamente:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 18.

Căier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Atragem atențiunea fraților că abonamentul la foile noastre se plătește înainte, trimițând costul lor la fr. Oncu, Arad, str. Blanduziei 4. Noi nu trimitem foile contra ramburs. Numai cărțile se trimet contra ramburs. Pentru FARUL, abonamentul rămâne tot 100 lei, pentru CALAUZA tot 20 lei și pentru MANA ZILNICA tot 20 lei.

* * *

Au început deja nouile abonări. Rugăm pe frații care trimet bani pentru abonamente, să scrie adresa lor CĂTET și curat, pentru că numai așa îi vom putea servi bine și la timp.

„Să aveți înaintea minții, înțeleptele cuvinte ale apostolului Pavel către Corinteni: „Toate limbile omenești și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut o aramă sunătoare sau chimval gălăgios. Și dacă aș avea darul să proorocesc, dacă tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de-aș avea credință atât de multă să mut munții din loc, dacă nu am dragoste, nimic nu sunt”.

Această dragoste este temelie pe care stă clădită biserica lui Hristos”.

Dintr-o cuvântare a M. S. Regelui.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 18.

RĂZIMAREA PE ISUS

de Popovici Petru

Ioan 13:23,25

Era seară târziu. Aproape toți locuitorii Ierusalimului se culcaseră. Într-o cameră însă, era un grup de vreo treisprezece oameni. Era Isus cu ucenicii Săi, înainte de moarte. Pe lângă cuvintele mărețe spuse de Isus în acel loc, găsim și un fapt de mare importanță. Acesta nu e făcut de Isus, ci de apostolul Ioan și e arătat prin cuvintele: „s'a răzimat pe pieptul lui Isus...” Ceea ce face să fie de mare importanță e starea ucenicului, razimul lui și folosul pe care l-a avut din această răzimară. La importanța acestui fapt se mai adaugă și aceea, că și azi, poate să fie făcut în înțeles spiritual, fiindcă Isus e prezent oriunde.

Starea ucenicului. Au trecut mai mult de trei ani de când acest ucenic Ioan, împreună cu fratele său, la chemarea lui Isus, au lăsat meseria lor de pescari, au lăsat corabia și au lăsat pe tatăl lor bătrân să se necăjească cu repararea mrejelor rupte, și au plecat. Au urmat pe Isus atâta timp și au avut speranțe mari. Dar, în seara aceasta, El le spune că va fi vândut și dat în mâinile păcătoșilor. Ei s'au întristat cu toții. Visul lui Ioan de a fi de-a dreapta sau de-a stânga lui Isus ca Împărat, s'a dus, s'a spulberat. El s'a văzut acum în fața falimentului. Pe lângă întristare, el a mai fost frământat și de întrebarea: „Cine e vânzătorul?” Și-apoi gândul la turburarea lui Isus și la despărțirea de El, l-a turburat de tot. În această stare, el avea lipsă de un razim.

Câți nu sunt azi în starea acestui ucenic? Nu ți s'a întâmplat niciodată, iubitul meu cetitor, să te vezi în fața falimentului? Nu ești frământat de întrebări și probleme? De câte ori nu a trebuit și poate va mai trebui, să te desparți de cei iubiți și să pierzi ce ai mai scump! Toate acestea îți arată lipsa de ceva pe care să te sprijinești.

Razimul lui. Într-o așa stare, el n'a căutat să se razime pe cunoștința și pe experiențele avute. Acestea erau prea slabe ca să-l poată suporta, cu toată greutatea lui. El n'a căutat să se razime nici pe tovarășii lui. Nu îi iubea? Ba da, dar asta nu înseamnă să se razime pe ei, fiindcă și ei erau în aceeași stare și cu aceleași slăbiciuni, cu toate că erau servii lui Dumnezeu, sfinți adorați astăzi. Dar el a găsit un razim tare și adevărat, pe care a putut să se sprijinească și să-și plece capul său obosit. Era Isus. Nicăiri și în nimeni altul n'ar fi găsit un așa razim. Isus e singurul razim adevărat și azi, fiindcă El nu a fost înfrânt niciodată. El a biruit toate. El e un razim veșnic căci nici moartea n'a putut să-l sdruncine.

Tu, care citești aceste rânduri ce razim ai? Avere? Prietenii? Serviciul? Educația? Religia? Ai grijă să nu fii înșelat! Toate acestea sunt propte putrede, așa că, dacă vine un vânt, ele au să fie distruse, iar tu vei cădea. O, de ai înțelege aceasta și de ai lua pe Isus ca razimul vieții și al sufletului tău!

Folosul lui. Citind textul, fără să-i dăm atenție cuvenită nu zărim să fi avut vreun folos, cu toate că a avut. Atunci când se frământau cu toții că cine ar fi vânzătorul, Ioan răzimat pe pieptul lui Isus îl întreabă. Fără să zăbovească mult, Isus îi dă răspunsul, descoperind pe vânzător. Apoi câtă alinare a putut el să aibă! Dragostea divină care sălășluia în inima lui Isus, a trecut și în inima ucenicului, ea l-a dus în curtea arhierelui, la judecată, sus sub cruce. Dragostea lui Isus, primită la sânul Lui, l-a făcut sprijin Mamei sfinte și tot această dragoste l-a purtat prin viața sbuciumată a primilor ucenici. Mai târziu, deși Isus se înălțase la cer, Ioan a rămas, însă, răzimat pe El și pe cuvântul Său. Pentru el asta a însemnat viața. Chiar la adânci bătrânețe el scrie cuvintele: „Cine are pe Fiul, are viață; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are viață”. Ioan a și fost numit apostolul iubirii.

Cu adevărat, răzimarea pe Isus aduce multe binecuvântări. Orfanul al cărui părinte sunt duși în veșnicie, își găsește un sprijin în Isus. Tânărul frământat de întrebări, plecându-și capul pe Isus, primește răspuns. Omul în vârstă, sdrăbit de desnadejde, fiindcă nu s'a ales cu nimic bun din lumea aceasta, găsește odihnă răzimându-se pe Isus.

Astăzi, mai mult ca oricând, putem fi convinși că nimic nu e trainic din tot ceea ce mai înainte se părea că poate fi un razim pentru viața noastră. Ești obosit de drumul greu al vieții? Ți-e frântă inima de întristare? Ți-e frică de viitor că o să vină furtuni? Isus e singurul stâlp de razim chiar și în timpul acesta învăluit în nesiguranță. Aproprie-te și te razimă cu totul pe El, căci nu-ți va părea rău de aceasta niciodată, vei avea parte de binecuvântări mari și voios vei putea cânta:

Eu în Tine mă razim

In veac al Tău să rămân.

Cetiți**Puterea misiunii**

de W. Sezonov

30 lei.

COCOȘUL DIN BIBLIE

de Alexa Popovici

„Și tu erai cu Isus Galileanul” — spune o slujnică lui Petru. „Nu cunoșc pe omul acesta” — se lapădă El. Întrebarea și răspunsul se repetă în același fel de trei ori și „în clipa aceea a cântat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte... a ieșit afară și a plâns cu amar”. Matei 26:69—75.

Întâmplarea de mai sus e, cred a doua, după întâlnirea cu Isus, în viața apostolului Petru. Așa a fost pocăința sa, și de aci a pornit Petru cel puternic, cel veșnic și întors la Dumnezeu.

Cine nu se miră când citește calea prin care a fost adus la pocăință cel ce mai târziu a murit, se crede cu moartea. Învățătorului său? Și în adevăr e curioasă. Un om care a trăit mai bine de trei ani cu Isus, se pocăiește la cântatul cocoșului din noaptea judecării Învățătorului. Chiar pentru ucenici a însemnat ceva, căci întâmplarea aceasta e redată de toți evangheliștii.

Cocoșul a fost pentru Petru, mugurul pocăinței, isgonitorul, dintre oamenii lumii, raza de lumină să vadă păcatul, cel care a destupat isvorul de lacrimi, și unealta care l-a întors la Dumnezeu.

Cu întâmplarea aceasta din viața lui Petru în minte, să învățăm câteva lucruri.

Întâi, că scânteia pocăinței poate fi în

împrejurările vieții.

De câte ori n'a auzit Petru cocoșul cântând? Și totuși de data aceasta era în el un secret pe care numai el îl știa, că Petru pleacă din curte și „plânge cu amar”. Acum s'au întâlnit prevestirea lui Isus, conștiința de păcat și fapta sa. Împrejurarea a scăpărat scânteia, și focul a fost aprins.

Fără discuție, în viața unui om sunt și împrejurări bune. O recoltă îmbelșugată care umple grânarele, reușita într-o afacere încercată, trecerea cu succes a unui examen, înaintarea în serviciu, venituri mari în comerț, aranjarea familiei, etc., etc., sunt lucruri care aduc bucurie și liniște pentru cele trupesti. Ei bine aceste împrejurări pot provoca pocăința în viața ta. Apostolul Pavel scrie în Rom. 2—4: „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință”? Nu ne dăm noi oare seama, că nu me-

rităm atâtea bunuri ale pământului? Și totuși le avem. În ele însă, e o mână nevăzută, o șoptă tainică și care ne îndeamnă la pocăință. Cine înțelege acest lucru? În locul pocăinței, ne mărim grânarele, ne înmulțim holdele, și ne dăm drumul petrecerilor și destrăului.

Dar tot așa de bine ne putem pocăi și în împrejurări rele. Când boala a lovit în sănătatea ta, când ți-a fost răpită o ființă scumpă, când ești dat afară din serviciu, când ai sămănat și nu ai ce seceră, când toate planurile îți ies pe dos, când încep să se încurce itele încercărilor tale, când ai dat faliment în toate, când soarele e acoperit e nori, când e ceață și întunec, când cobori prin valea lacrimilor și a umbrelor morții, când viața e un calvar, și atunci poate încolți în inima ta sfântă pocăință.

Când ești în strâmtorare,

Când totu'n jur se năruie,

Când nu mai ai pe nimeni,

Aleargă la Isus.

În al doilea rând, pocăința poate fi adusă de

lucruri mici și neînsemnate.

John Bunyan a fost adus la pocăință de discuția a două femei, ce vorbeau la geamul locuinței sale. „Piatra mică răstoarnă carul mare” — spune un proverb. Cine s'a gândit ca apostolul Petru să fie condus la pocăință de cântatul unui cocoș?

Pocăința poate fi sămănată de o pagină ruptă și aruncată de vânt. Se spune că la geamul unui spital, un credincios își citea Biblia. Cum aceasta era cu file rupte, vântul îi luă o foaie și o duse departe ne stradă. După puțin timp, foaia aruncată de vânt fu găsită și luată de un trecător, care în timp ce o ceti, se întoarse la Dumnezeu.

Deasemenea un păcătos poate fi pornit pe calea pocăinței de o simplă măturisire a unui credincios. Sunt în apus bisericici, care la un anumit timp au programe speciale, la care în loc de predici se fac măturisiri personale din viața cu Dumnezeu. Și s'a văzut, că aceste măturisiri sunt foarte binecuvântate în dobândirea sufletelor la pocăință. Nu numai predicile marilor predicatori aduc oamenii la Dumnezeu. Duhul sfânt lucrează tot așa de bine și prin măturisirea unui simplu

credincios. E fără însemnătate, spunem noi când e vorba de o măturisire simplă. Da, dar poate avea mari roade.

Pe urmă mai sunt o mulțime de lucruri mici, care pot fi seminte ale pocăinței. Așa e de pildă, șopta naturii. O seară de vară, cu cerul plin de stele, o călătorie printre lanurile aurii de grâu, un drum pe cărarea pustie, ce serpuiește printre munții acoperiți de codri, murmurul pârâiașului ce curge lin la vale, răsăritul sau apusul soarelui, luna plină, grădinița cu flori și iarbă, vuetul mării, etc., etc., sunt în stare să stârnească în noi clipa pocăinței. Când în toate acestea apare Dumnezeu, iar tu pierdut în fața Sa, nu te ia fiorul, teama și frica? Nu au ele graiul chemării tale înapoi al Dumnezeu?

Și în al treilea rând, pocăința mai e adusă de

amintirea păcatelor.

Când ochii ni se deschid și văd păcatele, când ne dăm seama de adevărata noastră stare, atunci cădem pe genunchi în umilință, cu lacrimi de pocăință, cerând iertare. Petru, la cântatul cocoșului a zărit păcatul lepădării de Isus, și atunci a „ieșit afară și a plâns cu amar”.

Amintirea păcatului nu se șterge. Noi am vrea să tragem un strat gros, să-l ascundem și să-l uităm. Dar aceasta nu se poate. Avraam spune, după moarte, bogatului: „adu-ți aminte”. Deci amintirea rămâne și dincolo de mormânt. Cain a alergat fiindcă în mintea lui era mereu vie scena cu fratele omorât. Iuda s'a spânzurat, că nu mai putea îndura chinul amintirii păcatului, că L-a vândut pe Isus. E destul ca în cercul în care te afli să se vorbească de un păcat de care ești vinovat, ca imediat să ți se schimbe culoarea feței, și să fii trădat. De ce? Pentru că amintirea păcatului nu se șterge.

Dar, pe lângă că amintirea păcatului nu se șterge, păcatul e mereu înaintea ochilor. David spune: „Păcatul meu stă necurmat înaintea mea”. El e întocmai ca umbra omului ce diminează călătorește spre apus, e mereu înainte. Ce chin grozav! Ce greu e să-ți vezi mereu în față păcatele! Unui condamnat la moarte i

(Continuarea în pag. 8-a).

O TEMELIE NECLINTITĂ

de Ioan Rusu, Lupeni

„Dar tuturor, care L-au primit, adică celor care cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

Ioan 1:12.

Dreptatea lui Dumnezeu, trebuia descoperită. Omenirea avea nevoie de ea. Din cauza nedreptăților și păcatului, omul nu o putea cunoaște. Căderea în păcat l-a făcut să-și piardă toate drepturile. Dumnezeu a rămas singurul să hotărască asupra soartei omului.

Ce fericiți suntem că problema viitorului nostru a rămas totdeauna în mâna lui Dumnezeu. El a pregătit lucrurile în așa fel că viitorul omului e așa de strălucit. Da, acesta e adevărul care nu poate fi tăgăduit: în fața omului străluște viitorul mai frumos ca soarele pe cer. N'avem niciun motiv să fim pesimiști. Deoarece avem un Dumnezeu optimist. Adică El vede toate în lumina lor și că totul e spre binele nostru.

Dumnezeu a descoperit o mântuire mare. Aceasta era de trebuință omului. Numai în urma unei mântuiri desăvârșite putea fi pus într-o stare de dreptate desăvârșită. Aceasta însă e condiționată de un singur lucru: ca omul să se razime pe temelia neclintită, pusă de Dumnezeu.

Temelia adevărată și neclintită este credința în Domnul Isus Hristos; în numele Lui; în puterea Lui mântuitoare; în sângele Lui curățător. Aceasta e temelia care nu poate fi clintită.

Isus a spus lui Petru: „Tu ești piatra și pe această piatră voi clădi Biserica Mea și porțile ianului nu o vor birui”. Aici Isus Hristos recunoaște că credința în El, ca fiu al lui Dumnezeu și ca Mântuitor e temelia neclintită pe care mântuiții Lui își vor zidi viața lor.

Satan alcargă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită. Însă puterea lui e mică față de Domnul. Pe acei care stau pe această temelie, niciun rău nu-i va ajunge. Apele lumii păcătoase nu vor putea pătrunde înăuntrul nici mișca această temelie. Pe ea e întemeiat dreptul la mântuire. Fără de credință în Numele lui Hristos e cu neputință acest drept. Cuvântul spune: „Lă ai Săi a venit și ai Săi nu L-au primit”. Ei au refuzat acest dar: „mântuirea”. „Dacă nu credeți că

Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”, a zis Isus. Aici Domnul arată clar, că mântuirea lor — a Iudeilor — nu-și are temelia pe lege, deoarece o călcaseră în picioare. Ei puteau fi mântuiți numai prin credință în El. Legea au călcat-o, pe Isus nu L-au primit și au murit în păcatele lor.

Un dar mare. Pe temelia credinței în Domnul Isus Hristos avem siguranța celor mai bogate daruri din partea lui Dumnezeu. Unul dintre cele multe este: **mântuirea în chip desăvârșit de toate păcatele.** În al doilea rând: **dreptatea lui Dumnezeu în noi.** Un nume mare. Numele de copil al lui Dumnezeu.

Acest drept e universal. E al tuturor păcătoșilor. Toți suntem fii lui Adam și creaturi ale lui Dumnezeu. În Hristos însă, avem un drept mai mare — drept de copil. Acesta e mai mare decât primul. Dacă am primit acest drept, atunci avem promisiunea că suntem și moștenitori a tot ce are Dumnezeu.

Baza acestei îndurări. N'avem niciun alt argument sau vreo altă cauză care ne-ar putea încredința de aceste drepturi câștigate, decât Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus că suntem copii ai Lui prin credința în fiul Său, Isus Hristos.

Odată Napoleon, încălecă pe cal și pornește să inspecteze armata sa. Din cauză că armăsarul său era sperios, a început să fugă fără a mai putea fi oprit de rege.

Un soldat însă, îndrăzneț, a ieșit din front și a oprit calul. Regele i-a strâns mâna spunându-i: „Mulțumesc căpitane”. Soldatul imediat a trecut în rândul ofițerilor. Aceștia când l-au văzut între ei, i-au zis: „Du-te în front, locul tău nu-i aici”. „Nu, eu sunt căpitan”. „Esti nebun?”, — îi ziseră ei. — „Nu, Regele mi-a spus că sunt căpitan”. Ofițerii i-au strâns mâna, zicându-i: „Bine, camarade, dacă regele a spus, ești căpitan și locul tău e între noi”.

Acest ostaș a devenit ofițer într-o singură zi. Cuvântul regelui a fost de ajuns ca să-l treacă de la gradul de soldat la cel de căpitan. Nimeni n'a mai obiectat nimic, ci au primit cu toții că așa a spus regele.

Lucrurile cu nimic nu stau mai altfel când e vorba de un păcătos care a ajuns copil al lui Dumne-

zeu, pentru că a crezut în Domnul Isus. Cuvântul lui Hristos, Regele regilor, este mai mult decât a unuia pământesc. Când El a spus un cuvânt, trebuie să fie așa. Nu poate fi altfel.

Când Domnul a spus sutașului: „Du-te, făcă-se după credința ta”, el s'a dus, și a găsit servul vindecat. Când Isus a spus păcatele-ti sunt iertate, femeia în cauză a fost iertată, conștiința ei a fost ușurată. Când Domnul a spus: Azi vei fi cu mine în raiu, tâlharul de pe cruce s'a dus în cer, acolo unde s'a dus Isus.

Trebuie să credem cu toată tăria că nu e altfel. Dacă El spune că oricine crede în El are dreptul de a se numi copilul lui Dumnezeu, să avem toată încrederea că acesta e adevărul. Dacă crezi în Domnul Isus Hristos nu mai ai dreptul să te îndoiești de faptul că Dumnezeu e Tatăl tău și tu ești copilul Lui.

Dar așa cum a făcut soldatul lui Napoleon sfârșirea aceea căpitanească de a opri calul lui, la fel și tu, iubite cetitor, trebuie să faci aceea, sfurtare a credinței neclintite în Domnul Isus Hristos.

Atunci vei rămâne pe această temelie veșnică și cu dreptul de copil al lui Dumnezeu pentru totdeauna. Poti privi cu inima liniștită ca și un copil în ochii lui Dumnezeu ca Tatăl tău. Aibi această încredere. Ia-l pe Dumnezeu ne cuvânt. El nu poate să minți. Nu crede că El e ca tine. El nu se schimbă, El e neclintit în dragostea Sa.

CĂLAUZA ȘCOALELOR DUMINECALE,

se va tipări curând, și va cuprinde un program bogat în învățături spirituale pentru elevii și învățătorii școalelor duminicale, pentru tineret și pentru societățile femeilor. Abonați-o cât mai de grabă.

Cețiți Țara Cărții

sau
Geografia biblică
de dr. E. Gill.
Costă 50 lei bucata
Dela 10 buc. în sus,
costă 40 lei.

Rugăciunea

(Urmare din pag. 1 a)

b) **Rugăciunea trebuie să fie după voia lui Dumnezeu.** Prea adeseori uităm că rugăciunile trebuie să fie după voia lui Dumnezeu, înainte ca să fie răspunse. Nu toate rugăciunile lui Isus au fost răspunse așa cum El s'a rugat. Probabil Isus nu S'a rugat în mai mare agonie, decât atunci în grădină când S'a rugat, ca „Paharul” pe care El era să-l bea, să treacă dela El. De trei ori S'a rugat în grădină, ca paharul să treacă, dar El a mai adăugat: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă, Tatăl!” A se ruga după voia lui Dumnezeu înseamnă că, acel care se roagă devine dornic și vrea ca nu voia lui, ci voia lui Dumnezeu să se facă, cu toate că răspunsul ar fi contra dorințelor lui personale.

c) **Rugăciunea este răspunsă pentru interesele noastre cele mai bune.** Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre așa cum va fi mai bine pentru noi. „Noi nu știm cum să ne rugăm” este foarte adevărat. Cu toții suntem de acord, că un tată care refuză să lase pe fiul său mic să se joace cu foc, atunci când el plânge, face bine.

Dar când Tatăl nostru cere refuză să ne dea ceva ce noi cerem, noi de multe ori vedem acest refuz într-o altă lumină. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer”. Matei 4:11. Dumnezeu nu ne permite să plănuim felul cum El va răspunde la rugăciunile noastre. Când noi facem de cunoscut nevoile noastre lui Dumnezeu, prin rugăciune, cei mai mulți dintre noi probabil îi și spunem felul în care noi dorim ca El să răspundă la nevoile noastre. Dar aceasta nu este metoda lui Dumnezeu. El va răspunde în așa fel, ca noi să profităm mai mult și după voia și după scopurile Lui.

III. Responsabilitatea rugăciunii.

Rugăciunea este o responsabilitate a creștinului față de Dumnezeu. Dumnezeu nu ne ține responsabili pentru rezultatele rugăciunii. El ne ține responsabili numai pentru rugăciune. Noi putem fi siguri, că Dumnezeu va a-

vea grijă de rezultatele rugăciunilor noastre, dacă noi ne îndeplinim datoria față de El. De ce să ne rugăm?

a) În primul rând, noi trebuie să ne rugăm ca să reînnoim și să păstrăm viețile noastre spirituale. Creștinul care neglijează să se roage, pierde legătura cu Dumnezeu. Păcatul zidește un zid în jurul vieții acelui creștin, care nu se roagă și îl închide dela o viață de folosință și dela Dumnezeu. Noi avem nevoie să ne împărtășim cu Dumnezeu ca să creștem sufletește.

b) Noi avem nevoie să ne rugăm ca să ne facem pe noi înșine un canal prin care puterea lui Dumnezeu să curgă în lume. Noi putem să comparăm puterea lui Dumnezeu cu o uzină mare de electricitate în care este depozitată o cantitate netărmurită de putere. Înainte ca această putere electrică să fie în stare să miște mașinăriile fabricilor și tramvaiele, și să lumineze casele, trebuie să fie un cablu, o sârma ca să-o aducă la locurile unde este nevoie. Mari cabluri electrice trebuie să facă legătură între izvorul puterii și lucrul care trebuie făcut. Dumnezeu este un Rezervor atât de mare de putere! Dar ca să facem puterea Lui efectivă în locurile unde este nevoie, trebuie să înființăm linii de comunicare prin rugăciune. A nu se ruga înseamnă a întrerupe izvorul puterii. „Rugați-vă dar, ca Domnul secerișului să trimită lucrători în via Lui”.

c) Una dintre cele mai mari răspunderi ca creștini, este rugăciunea mijlocitoare. Noi nu ne putem da seama de rezultatele lipsei noastre de a ne ruga pentru alții. Se povestește despre o tânără țărăncă din Norvegia, care a văzut într'un vis un criminal într-o celulă. O voce i-a vorbit ei, zicând: „Dacă nu se roagă cineva pentru acest om, el va suferi aceeași soartă ca și ceilalți criminali. Roagă-te pentru el, ca să-l pot Eu trimite să propovăduiască Evanghelia între păgâni. „Ea a fost ascultătoare, s'a rugat mult și iubitor pentru acest om. Într-o vizită într'un oraș din Norvegia, cu câțiva ani mai târziu, ea a auzit că predică în seara aceea un criminal convertit. S'a dus să-l asculte și a recunoscut ca fiind

același pe care ea l-a văzut în viața ei. El a devenit unul dintre cei mai mari evangheliști din Norvegia. Dar dacă ea nu s'ar fi rugat?! Putem să ne întrebăm: Oare câte suflete vor fi pierdute fiindcă creștinii au neglijat să se roage pentru ei?

„Doamne, învață-ne să ne rugăm!”

Iată ce spune

un mare filosof din vechime, Seneca:

„Cetirea e necesară. Ea ne inițiază în cercetările oamenilor de știință. Cetirea este hrana creierului”.

Dacă adăugăm „Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre Mine”, atunci vom vedea că cetirea cărților bune e folositoare pentru minte, iar a cărților duhovnicești pentru suflet.

Cuvântul Domnului e hrana sufletului nostru.

Biblia, cu 100, 140, 170 și 300 lei.

Noul Testament cu 20, 30 și 40 lei.

Viețile copiilor Lui predați în vestirea Evangheliei ne stau ca o pildă mărească, vrednică de urmat:

Viețile lui Livingstone, 15 lei.

În slujba lui Dumnezeu, 20 lei.

Ana din Ava, 35 lei.

Maria Slessor, 25 lei.

Istoria creștinilor, 35 lei.

Lămurirea învățăturilor grele de înțeles, precum și mărturisirea de credință a noastră, le găsim în:

Doctrinile biblice, de dr. Gill, 30 lei.

Credința și misiunea baptistă, 18 lei.

Studii în Noul Testament, 25 lei.

Depozitul de Literatură
ARAD, Str. Fabricii No. 18

Cântările Sionului

cu 60, 70 și 80 lei bucata.

Cei ce comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 10%.

Cereti-le **contra ramburs** dela

Depozitul de Literatură

ARAD, strada Fabricii No. 18

Singurul internațional care câștigă din toate câmpurile și măcelurile războiului, este BANUL. Toți morții, răniții, uciși în corpul și sufletul lor, servesc să întărească peretele morții care nu vrea să fie dărâmat. Mamona și Moloh nu sunt decât unul și același.

Din lumea largă

Războiul continuă și sângele se varsă din abundență. Acest lichid prețios este căutat azi, mai mult ca oricând. Se face apel la toți acei care doresc să-și dea din viața lor, adică din sângele, din puterea lor de viață, și altora care au nevoie urgentă sau sunt foarte săraci de sânge. Și se prezintă mulți donatori de acest fel la laboratoarele medicale din spitale, care adună sângele astfel adunat, în vase de sticlă, închise bine, și care sunt trimise cu avionul pe câmpul de luptă.

In Anglia. Ministerul aprovizionării anunță că în Anglia se fabrică muniții cam de 8 ori mai multe decât în anul 1918.

In Apus luptele continuă pe mare cu Anglia. Numeroase vapoare se cufundă, numeroase avioane se prăbușesc, numeroase vieți se sting și din o parte și din alta. Noul războiu dintre Rusia și Finlanda a adus cu sine noi câmpuri de mine magnetice în Marea Nordului. Un astfel de câmp are o întindere de 300 mile pătrate.

Statele Unite doresc să fie mijlocitoare între Rusia și Finlanda, pentru ca să se împace și să înceteze luptele. După cum se anunță, mai multe orașe au fost bombardate și populația altor orașe a fost trimisă prin lagăre în locuri ferite. Se dau și lupte sângeroase între trupe. Guvernul finlandez și-a dat demisia și s'a constituit un alt guvern cu care Rusia spune că nu va fi gata să ducă mai departe negocierile. Orașul Petsamo a fost ocupat. Numărul avioanelor rusești, doborâte de tunurile antiaeriene finlandeze este de 16.

Un vapor german se afla încă dela începutul războiului refugiat într'un port străin, de unde într-o noapte a plecat în ascuns. Dar a fost zărit de niște avioane de bombardament și de frică să nu fie prins, a scufundat vasul iar echipajul a scăpat în bărcile de salvare.

Se anunță că Rusia a înaintat Finlandei câteva condițiuni care, dacă ar fi împlinite, Rusia ar înceta luptele. Aceste condițiuni ar fi: formarea unui guvern popular, diferite modificări în conducerea țării, precum și sovietizarea Finlandei.

Lupta contra minelor magnetice continuă. Se spune că de acum vor fi puse în folosință niște vase de lemn, nemagnetice care să nu atragă minele. Apoi se spune că prin alte procedee, minele vor fi atrase la suprafața apei pentru ca să fie văzute de vapoare iar altele vor fi făcute să explodeze sub apă.

Din Paris se anunță că vapoarele franceze au scufundat în răstimp de 20 de zile, 7 submarine germane. Se mai spune că dela începutul războiului până la începutul lui Decembrie, au fost scufundate peste 190 de vase mari și mici ale diferitelor națiuni.

Mari comori se găsesse nu numai în munți ci și în albia râurilor și în apele oceanelor. Nu demult, în albia unui râu de pe insula Formosa de lângă Japonia, s'au găsit zăcăminte de aur care au fost valorificate la mai multe miliarde lei.

Un alt războiu păgubitor e cel al economiei și al comerțului. Anglia și Franța caută pe toate căile să împiedece exportul și importul mărfurilor în Germania. Ea a luat sub controlul ei toate vasele străine neutre, care trec prin fața țărmurilor Angliei. Și confiscă toate încărcăturile vaselor care se duc spre porturile germane, prin această metodă stânjenind viața economică a Germaniei. Dar două țărișoare neutre, Belgia și Olanda au protestat împotriva acestei purtări, ele voind să nu suferă de ne urma războiului și cer Angliei să le lase să-și facă în pace schimbul de mărfuri și negoul cu Germania. Guvernul englez a promis că va face tot posibilul pentru ca țările neutre să nu suferă.

In răsărit, războiul între China și Japonia nu e sfârșit. Armatele japoneze continuă să respingă ori să nimicească ostirile chineze și să ocupe noi orașe și teritorii. Ei au distrus de curând 3 divizii chinezești.

Se spune că un mare tehnician francez a făcut un plan ca Parisul să fie dărâmat și să fie zidit un nou Paris, clădit sub o acoperitoare groasă care să o apere de bombardare.

Arme tainice de războiu. Cu toții am dori să fie pace. Dar când s'a deslășuit furtuna războiului, fiecare minte se pune la lucru și nascocoște felurite arme de apărare și de distrugere a dușmanului. În războiul de acum se întrebuintează arme care nu s'au cunoscut în războiul trecut. Dacă din nefericire s'ar prelungi războiul, ar ieși la iveală o mulțime de arme necunoscute până acum. De pildă: fulgerul e o armă electrică, pe care au încercat-o germanii în războiul cu Polonia, numai o singură dată, omorând o mare mulțime de soldați polonezi. Torpila sburătoare e altă armă distrugătoare condusă prin radio din aeroplan. Un nou aeroplan, ce are lungimea de 21 m. și lungimea aripilor de 35 m., zboară cu o viteală de 380 km. Poate atinge înălțimea de 9000 m. Apoi e tancul sburător care e dus de aeroplan și lăsat la pământ dela înălțimea de 5 m. în orice loc, cât de nepotrivit. Acest tanc merge cu o viteală de 205 km. pe oră. Un nou glonte, născocit de germani, străbate și prin oțelul blindat gros de 15 cm. Sboară cu o viteală de 1600 m. pe secundă. O nouă carabină, născocită de un american, poate trage 250 cartuse pe minut. Tunul electro-magnetic e un tun urias care bombardează întăriturile de beton armat și trage fără niciun sgomot, fără fum și fără foc.

Cel mai mare clopot din lume se află într-o biserică budistă din China. E înalt de 5 m. și jumătate, înconjurul lui e de 13 m. și e făcut din bronz. A fost fabricat în anul 1400 când s'au mai fabricat 7 clopote asemănătoare care azi nu se știe unde sunt.

In Asia, într-o pustietate, trăiește un popor numit Orotoni. Acești oameni trăiesc mai mult noaptea, decât ziua, iar ziua dorm, din cauză că ziua soarele strălucește cu atâta putere încât ochii li se îmbolnăvesc. Iar noaptea e aproape totdeauna lună. Pâinea lor e făcută din semințe de buruieni, iar hrana le e pregătită din lăcuste și fluturi grași. Carnea peștilor o mănâncă crudă, frecată cu ierburi mirositoare. Sunt nașnici și foarte iubitori de oaspeți.

Dacă am putea merge în soare cu trenul, ne-ar trebui 199 de ani.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ DELA UNIUNE

— O REVISTA engleză scrie că în China un mai mare număr de oameni, din toate clasele sociale au primit pe Hristos în inimile lor ca Mântuitorul lor personal, decât în toate timpurile de până acum din istoria Chinei. Armata chineză numără azi o serie de ofițeri superiori care au devenit creștini. În fruntea lor stă generalisimul Chiang-Kai-Shek împreună cu soția lui inteligentă și activă. La fel mai mulți generali, colonei și medici au primit viața în Hristos.

BISERICA din Ciobureciu, jud. Tighina, a aranjat o zi de bucurie la 19 Noemvrie. S'a ținut deschiderea casei de rugăciune și căsătoria religioasă a fr. P. Popenco cu sora A. Caminschi. Serviciul a fost oficiat de fr. Catrecio A., iar programul a fost condus de fr. V. Schiopu. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații A. Vremere și A. Palanciu. Corul din Slobozia, sub conducerea fr. S. Turcan a cântat cântări de laudă, precum și orchestra a înfrumusețat serbarea.

FR. CRAIGHEAD ne roagă să anunțăm frățietatea că, conform celor scrise în FARUL cu privire la concursul Paginei Bucovinei și Basarabiei, amintim din nou că 10 dintre cele mai bune răspunsuri la întrebările care au fost publicate nu demult la această pagină, vor primi în dar un calendar nou pe anul 1940. Din cauză că acest curs a fost întrerupt, răspunsurile se vor da numai la întrebările care s'au pus și se vor trimite la adresa dată în acel număr de FARUL.

LA BIROUL FARULUI avem de vânzare un harmoniu nou cu 2 registre, cu pretul de 4700 lei plus spesele de poștă pentru transportarea lui la domiciliul cumpărătorului, care vor fi suportate de cumpărător.

BISERICA BAPTISTĂ din Timișoara a avut o bucurie deosebită la 15 Oct., cu prilejul căsătoriei fr. Ioachimov Petru, inginer din Reșița, cu sora Barbura Peia din loc. Serviciul a fost îndeplinit de către fr. Socaciu, iar programul a fost compus din poezii și cântări în cor.

Dumnezeu să binecuvinteze noua pereche în lucrul Său.

FRĂȚII DIN CĂMĂRZANA, jud. Satu Mare, au fost cercetați la 8 Noemvrie de fr. Al. Pop, care a condus serviciul religios de dimineață iar după masă a săvârșit serviciul de înmormântare a fetei fr. Dobie Vasile.

ÎN BISERICA, din Șiria-Arad, s'a ținut în ziua de 11 Noemvrie, căsătoria fr. Liviu Moțiu, cu sora Zenovia Ardelean. Actul căsătoriei a fost oficiat de către fr. Vancu Dimitrie, bătrânul bisericii, ajutat de fr. Popa N. Petre. S'au recitat și frumoase poezii și a cântat corul din loc, condus de fr. M. Micoloiu.

Atragem din nou atenția fraților cu privire la trimiterea chestionarelor de care frații predicatori, că chestionarele trebuie să fie vizate și de Comunitatea la care aparțin și să aibă și fotografia lipită la locul indicat. Aceste chestionare nu se trimit decât numai de frații predicatori ordinați și care lucrează activi în lucrul Domnului.

Rugăm pe frații care scriu la biroul Uniunii sau trimet declarații ori alte hârtii, să le trimită numai pe adresa fr. secretar al Uniunii: M. DUMITRASCU, Ploesti, Aleea I-a Gh. Asachi. Să nu se mai trimită pe adresa fr. Truța sau pe alte adrese, căci se fac incurcături și nu putem servi pe frați la timp.

Deasemenea cei ce doresc să li se răspundă la scrisori să trimită mărci pentru răspuns sau o carte poștală.

Nu uitați datoria față de nevoile biroului Uniunii și trimiteți cât mai neîn-

lăzrăi colizația și daturile pentru apărarea drepturilor noastre.

Aducem la cunoștința fraților că la biroul Uniunii nu se pot comanda cărți și nici abona revistele noastre. Abonamentele la revistele noastre cât și comenziile pentru cărți se fac numai pe adresa: „Farul Creștin” sau „Depozitul de Literatură Creștină”, Arad, Str. Fabricii No. 18. Facem aceasta, deoarece unii frați ne-au cerut să le trimitem cărți și alții ne scriu să-i abonăm la revista „Farul Creștin”. Cei ce doresc să fie serviți, să se adreseze la adresa de mai sus, noi nu-i putem servi.

Rugăm stăruitor pe toți frații care scriu sau trimet tablouri statistice, să scrie pe una față, frumos și răspicat, și să folosească hârtie bună și format de foaie ministerială. Încă odată: frații să scrie numai pe hârtie format ministerial și plângerile, și tablourile statistice și numai pe o față.

Pentru sanatatea ta

Niciodata

să nu te așezi în pat cu picioarele umede;
să nu bei nimic fierbinte în momentul când ieși la aer rece;
să nu te sprijini cu spatele de pietre reci sau de sobe calde;
să nu mănânci fără să-ți fie foame;
să nu respiri prin gură, ci prin nas;
să nu cetesti când se întuneacă lumina zilei;
să nu mănânci după ora 9 seara;
să nu mănânci când ești prea obosit.

Oțetul ca medicament

Oțetul de vin, amestecat cu apă e bun de pus ca compresă când cineva are fierbințeli.

Când cineva are amețeli, ori cade în leșin, îi dăm să miroase oțet de vin.

Cei care au dureri de gât, să facă gargară cu oțet de vin, amestecat cu puțină apă.

Rănilor și bubele murdare se pot spăla cu un amestec de apă și oțet de vin, dacă nu avem la îndemână alt dezinfectant.

Copiiilor cu dureri de pânțec, li se pun comprese de ismă cu oțet cald.

S'A SAVARȘIT DIN VIEAȚĂ sora Văvoara Liță, de 42 ani, din com. Cara, jud. Cluj, la 17 Nov. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către fr. G. Crișan predicator din Cluj, cu concursul frățietății din loc. Domnul să mângăie pe cei 3 copii, rămași orfani.

Cartoful ca medicament

Cartofii rași se pun pe arsuri și liniștesc durerile.

Făina de cartofi se întrebuințează presărând-o pe bube, pe opăreli.

Se fierbe 1 dgr. cartofi într'un litru de apă, amestecând mereu, până se face ca o pastă subțire. Apoi se întinde pe o cârpă curată și e bună așa caldă, de pus pe bube.

Felii de cartofi cruzi se pun pe o cârpă și se pun pe frunte la dureri de cap. Prin răceala lor, alină durerile de cap.

Din „SĂNĂTATEA”.

Spurgeon

a spus: „Dacă Vestea bună pe care o vestești altora mișcă sufletul tău, poți avea încrederea că va mișca și sufletele altora.

Educația fără religie e ca sistemul solar fără soare.

Fiecare om trebuie să servească pe cineva. Acei care nu au niciun stăpân, sunt proprii lor robi.

Isus nu s'a înerezat în oameni, pentru că știa ce se ascunde într'ânșii; cu cât mai puțin să ne încredem noi, când nu știm ce se ascunde în ei.

Lacrimile întristării sunt necesare pentru a păstra limpede ochiul credinței.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Podul viu

Un student creștin care s'a dus în Africa și a murit acolo după un an de lucru misionar, scrie: „Eu cred că misiunea în Africa se poate asemăna cu zidirea unui mare pod. Știi câte pietre mari și multe trebuie îngropate în pământ, toate nevăzute, pentru temelia podului. Dacă voia Domnului ar fi ca eu să fiu o astfel de piatră nevăzută în creștinarea Africii, eu aș fi mulțumit, pentru că sfârșitul va fi o Africă creștină”.

Mulți creștini de eroi „necunoscuți” vor fi „binecunoscuți” în ziua răsplătirii celei mari.

Să nu ai teamă

Lordul Shaftesbury povestește următoarele: Ați auzit despre Fijiani ce repede s'au civilizat în urma predicării Evangheliei. Un misionar mi-a povestit că a văzut o întâmplare ciudată: o corăbioară s'a spart de una dintre stâncile insulelor Fiji. O barcă de salvare luă pe ea echipajul dar fi era nespus de frică să-l debarce pe vreo insulă, de teamă să nu fie sfâșiați și mâncați de locuitorii sălbateci. Nu departe îi slobozi pe o insulă și toți se înprăstiară în toate părțile. Doi dintre ei găsiră o căsuță și se furișară înăuntru și tocmăi pe când stăteau pitulați, așteptând să vadă ce se va întâmpla cu ei, unul dintre ei, strigă deodată: „Să n'ai teamă, Jack, aici e o Biblie pe scaun!”. Locuitorii casei erau creștini și astfel toți au putut scăpa cu viață. Altfel ar fi ajuns victimele sălbăteșilor cruzi.

Biblia și mesajul ei fac minuni oriunde. Ea schimbă o inimă de piatră într-o inimă duioasă, iubitoare și plină de jertfă.

A schimbat ea și inima ta?

Vieața ascunsă

În una din vestitele prăvălii de șnururi, găitane și șireturi din Bruxelles, sunt câteva odăile care servesc la împletirea celor mai fine și mai scumpe șireturi și dantele model. Odaia e aproape în întunec, și e luminată numai de o fereastră mititică prin care lumina cade direct pe șireturile ce se împletesc. În odaie e numai un singur lucrător care lucrează atunci când puhoiul de lumină cade tocmăi pe masa de lucru. „Acest fel de a lucra”, ne explică o călăuză, „ne aduc produsele cele mai alese. Șnururile sunt totdeauna mai fine, mai gingașe și mai frumoase, când lucrătorul stă în întunec și numai ele stau în lumină”.

Când vieața noastră e ascunsă în Dumnezeu, lucrul nostru va fi strălucitor și cu atât mai productiv cu cât sufletul nostru e mai adânc ascuns cu Hristos în Dumnezeu.

Miros plăcut

În răsărit există într-o țară, moschee la zidirea căreia s'a folosit în tencuială un fel de substanță mirositoare. Și cu toate că au trecut de atunci sute de ani, când clădirea e în bătaia razelor de soare, răspândește un puternic miros plăcut.

Biserica Domnului e zidită cu un miros mult mai plăcut, e clădită în dragoste (Efeseni 4:16), și când Soarele răsare în toată puterea lui, cer și pământ se umplu de gloria Domnului. Căci vieața creștinului trebuie să fie un miros plăcut pentru cei din jur, când razele Soarelui dumnezeesc strălucesc în el.

Esti și tu un astfel de templu sfânt și cu miros plăcut?

Scara lui Iacob

Legiac, un șef indian al Pieilor Roșii din America, scrie de pe patul de moarte unui misionar care i-a predicat Cuvântul pe când era încă un barbar sălbete și crud: „Tu mi-ai arătat scara care duce la ceruri; eu am ajuns acum la capătul de sus al acestei scări și nu mai mi-e frică și nu mă mai tulbură nimic. Am pace”.

Iacob în visul lui a văzut pe Domnul la capătul de sus al scării. Și pe noi ne așteaptă Domnul dacă i-am servit Lui toată vieața.

Cugetări

Dumnezeu face lucruri mari și prin oamenii mici ca și prin cei mari. Totul atârână de devotamentul și credința în Dumnezeu.

Pentru a realiza un lucru mare și nobil trebuie patru lucruri: oameni, metode, timp și bani.

Rugăciunea, credința și stăruința sunt mijloacele prin care se pot realiza lucruri mari pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Copiii lui Dumnezeu, născuți din nou, seamănă cu El în caracter, moral, fapte și înțelepciune.

Biserica Nou Testamentală este unealta tuturor lucrurilor misionare ca școli, orfelinate, azile.

Trimese de MĂRZA ILIE

În lumea aceasta sufletul nostru ar putea avea tot ce dorește; singura piedică suntem noi înșine.

Pe acest pământ nu știința, ci iubirea înfruptuiește minuni.

Foc și ofensă

O socoteală arată că numai în câteva luni dela sfârșitul anului 1938, în țara noastră s'au beut 82 mil. și 500 mii litri țică și alte rachiumri; 53 mil. litri bere; 332 mil. litri vin; 123 mil. litri șampanie. Deci aproape 500 milioane litri de otrăvă și foc, goliți în trupurile noastre.

Să nu ne mirăm atunci de mulțimea de spitale, case de nebuni, pușcării pline, de numărul mereu crescând al crimelor și divorțurilor, de copiii slabi și idioți și de mulțimea de tineri respinși dela serviciul militar.

Sundar Sing a spus:

Pe cruce, Mântuitorul murea pentru păcate, la stânga Lui un tâlhar murea în păcate, iar la dreapta Lui murea unul pocăit de păcate.

Trebuie să ne servim de lucrurile pe care ni le dă Dumnezeu, dar să nu ne înecăm în ele.

Mântuirea nu stă numai în iertarea păcatelor, ci mai mult: în curățirea de păcate.

Mântuirea e starea omului în care nu mai e în stare să păcătuiască. E dobândirea neatarnării de păcate.

Prin rugăciune nu putem schimba planul lui Dumnezeu, dar putem să-l înțelegem.

Religia să n'o avem în creier, ci în inimă.

COCOȘUL DIN BIBLIE

(Urmare din pag. 3a)

s'a propus de prieteni să ceară grațierea”. „Nu”, — răspunse acesta, — „mai bine vreau să mor decât să aud glasul celor șase copii rămași orfani prin crima mea”.

Și pe deasupra, păcatul roade la liniștea lăuntrică. Atât timp cât pe conștiință sunt păcate, înăuntru e sbucium și frământare. De aceea amintirea păcatelor e îndrumare la pocăință. Pentru Petru, cocoșul n'a cântat, ci i-a strigat păcatul. O dacă ar fi ceva în lumea aceasta să facă același lucru și cu tine! Să-ți strige păcatul neascultării, necredinței, risipirii fără folos a vieții, apoi invidiei, mânia, ura, vorbirea de rău, minciuna, etc. Când va sosi clipa să ieși afară și... să-ți plângi cu amar păcatele tale?